

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/69/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117011841
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117011841.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša a sudcov JUDr. Emila Dubňanského a JUDr. Mariána Sninského na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.03.2020, v trestnej veci obžalovaného Ing. V. V., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák., o odvolaniach prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/69/2017 zo dňa 02.10.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania prokurátora a obžalovaného Ing. V. V..

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov napadnutým rozsudkom sp. zn. 6T/69/2017 zo dňa 02.10.2019 uznal obžalovaného Ing. V. V. vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

-v období od 01.02.2015 do júla 2017 v obci Svinia, okr. Prešov a inde ako prirodzený otec R. V., nar. XX.XX.XXXX a mal. V. V., nar. XX.XX.XXXX úmyselne neplnil riadne a včas vyživovaciu povinnosť na svoje deti aj napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 27P/115/2014 zo dňa 19.08.2014, právoplatným dňa 09.09.2014, bol zaviazaný prispievať na výživu vtedy mal. R. sumou 200,- Eur a mal. syna V. sumou 150,- Eur mesačne k rukám matky, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred, počnúc dňom 01.01.2014 do budúca, pričom dlžné výživné za obdobie od 01.01.2014 do 31.08.2014 pre mal. R. vo výške 1.600,- Eur a pre mal. V. vo výške 1.200,- Eur sa otec zaviazal splácať v 250,- Euro mesačných splátkach na každé dieťa spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok až do úplného vyrovnania dlhu, čím za uvedené obdobie, po odpočítaní zaplatených súm, mu vznikol dlh na výživnom voči Mgr. F. V. vo výške 6.190,- Eur.

Za to mu súd uložil:

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri neexistencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a neexistencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu podmiennečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Dňa 11.10.2019 okresný prokurátor podal odvolanie proti rozsudku. Prokurátor svoje odvolanie odôvodnil podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 05.12.2019. Prokurátor konštatuje, že s úvahami súdu vedúcemu k vysloveniu výroku o vine obžalovaného za žalovaný skutok sa nie celkom stotožňuje. Konkrétne s vymedzením obdobia v skutku v citovanom rozsudku od 01.02.2015 do júla 2017 sa

nestotožňuje. Zastáva názor s poukazom na ustanovenie § 122 ods. 13 Tr. zák., že obdobím neplnenia vyživovacej povinnosti v predmetnej veci je obdobie od 01.02.2015 až doposiaľ, s vypustením obdobia od augusta 2017 do 02.10.2019, kedy bolo riadne výživné obžalovaným uhrádzané. Ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodoberie na záverečnú poradu. Vyživovacia povinnosť voči maloletému synovi V. naďalej trvá.

Obžalovaný už v podanom odpore dňa 06.10.2017 proti trestnému rozkazu Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/69/2017 zo dňa 21.09.2017 poukázal na svoju úprimnú snahu a ochotu vyrovnat' svoju pozdĺžnosť na výživnom voči maloletým deťom. Neochota obžalovaného uhradiť dlh v dvojročnom súdnom konaní po podaní obžaloby preukazuje priamy úmysel obžalovaného v zmysle § 15 písm. a/ Tr. zák. Súdne konania boli opakovane odročované z dôvodu príslubov obžalovaného uhradiť dlh na výživnom s jeho príslubom ďalšieho zamestnania a lepšieho príjmu. Obžalovaný nepreukázal na hlavnom pojednávaní snahu uhradiť vyššiu sumu, ktorá by preukázala jeho vôľu zbaviť sa dlhu na výživnom za obdobie od 01.02.2015 doposiaľ. Po dobu 17 mesiacov a to 5 mesiacov v roku 2015, 6 mesiacov v roku 2016, 6 mesiacov v roku 2017 obžalovaný, aj keď mal príjem, neuhradil ani minimálne výživné, na ktoré poukázal vo svojej záverečnej reči. Obžalovaný riadne výživné začal uhrádzať od mesiaca august 2017. Vzhľadom na postoj obžalovaného v konaní pred súdom, príslub úhrady vyššej sumy, zavádzanie súdu o snahe získať ďalšie zamestnanie a príjem zastáva názor, že za uznania viny obžalovanému prináleží uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby s podmieneným odkladom na dlhšiu skúšobnú dobu za súčasného uloženia povinnosti obžalovanému podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. zaplatať dlhu na výživnom podľa svojich schopností v skúšobnej dobe.

Sám súd v závere rozsudku cituje, že počas skúšobnej doby je obžalovaný povinný viesť riadny život, nahradiť zmeškané výživné, čím preukáže súdu, že hrozba trestu postačí na to, aby do budúca sa vyvaroval akéhokoľvek protiprávneho konania. V opačnom prípade súd, a to aj počas plynutia skúšobnej doby, nariadi výkon odloženého trestu. Zo samotného hodnotenia vykonaných dôkazov súd konštatoval, že je namieste uloženie povinnosti obžalovanému zaplatiť zmeškané výživné v skúšobnej dobe, avšak asi nedopatrením súdu uvedená povinnosť uložená nebola, hoci je toho názoru, že táto povinnosť mala byť priamo vo výrokovej časti rozsudku. Prokurátor navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vo veci sám rozhodol v intenciách odvolania.

Dňa 16.10.2019 podal odvolanie obžalovaný Ing. V. V.. Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 11.12.2019. V prvom rade poukazuje na to, že skutok súd správne neustálil, teda obdobie, počas ktorého mal údajne zavinene neprispievať na výživu svojim deťom. Toto obdobie vyplýva z uznesenia vyšetrovateľa OR PZ, OKP Prešov, ČVS: ORP-400/1-VYS-PO-2017 zo dňa 23.06.2017, pričom bolo stanovené obdobie od 01.02.2015 až do dňa vydania uznesenia, teda do dňa 23.06.2017. Uvedené uznesenie tak vymedzilo skutok, ktorý bol predmetom trestného stíhania a tak súd sa mal zaoberať iba skúmaním, či skutočne v období od 01.02.2015 zavinene neplnil svoju vyživovaciu povinnosť. Zo skutkovej vety rozsudku je však zrejmé, že za vinu sa mu kladie, že nesplácal splátky dlžného výživného za obdobie aj roku 2014, keďže o túto sumu mu bol zvýšený údaj na dlžnom výživnom. Toto obdobie nebolo obsiahnuté v uznesení o vznesení obvinenia a tak nemalo byť skúmané ako predmet trestného stíhania. Skutková veta neobsahuje konkrétne skutočnosti o jeho vine, iba konštatovanie, že úmyselne svoju vyživovaciu povinnosť neplnil. Nevie zistiť, čo je jeho previnením. Nie je pravdou tvrdenie súdu, že od počiatku existenciu ani dĺžku dlžného výživného nenamietal. V sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia uvádzal, že je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní zisťovať rozsah vyživovacej povinnosti, teda riadne ho zadokumentovať v zmysle ustanovení uvedených v § 75 ods. 1 Zákona o rodine s poukazom na § 7 ods. 1 Tr. por. Orgány činné v trestnom konaní mali zisťovať jeho reálne zárobkové možnosti a majetkové pomery. Nemali bezdôvodne prevziať rozsah vyživovacej povinnosti určený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 27P/115/2014 zo dňa 19.08.2014. Tento rozsudok bol výsledkom rodičovskej dohody a hlavne inej skutkovej situácie v časti jeho zárobkových možností. Zákon a vyživovacia povinnosť má elastický charakter, ktorý vyplýva z § 78 ods. 1 Tr. zák. O rodine, t. z., že pri zmene pomerov sa mení automaticky aj jej rozsah. Dokonca môže dôjsť aj k jej zániku či opätovne k vzniku. V trestnom konaní sa na rozdiel od konania civilného rieši otázka zavinenej neplnenia vyživovacej povinnosti a nie deklarovanie vyživovacej povinnosti, ktorá má svoj zákonný základ a navyše trestné konanie neslúži k vymoženiu dlžného výživného.

Je si vedomý, že jeho vyživovacia povinnosť voči dcére R. a synovi V. v období od februára 2015 do konca júna 2017 existovala. Namietá, že v zmysle zákonných ustanovení uvedených v Zákone o

rodine nebola a ani nemohla potencionálne byť v takom rozsahu, v akom je deklarovaná v rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 27P/115/2014 z 19.08.2014. V priebehu celého trestného konania tvrdil, že je nevinný a vyživovaciú povinnosť si plnil podľa svojich schopností a možností. Pripúšťal, že ak sa mu podarí nájsť vhodné zárobkové pomery, tie by mohli viesť k uhradeniu dlžného výživného deklarovaného v rozsudku, čo vychádzalo z jeho očakávaní, ktoré sa neskôr nenaplnili. Na vysvetlenie dodal, že v roku 2014 venoval sa rizikóvemu podnikaniu v oblasti stavebníctva a finančníctva. Uvedené podnikanie stagnovalo z hľadiska jeho výnosov aj v roku 2014 a reálne už nemal takéto príjmové možnosti. Je to dokladované podaním daňového priznania za rok 2014, keďže oficiálne nemal žiaden príjem, aby platil výživné v rozsahu, na akom sa s bývalou manželkou dohodol. Avšak mal pohľadávky z predchádzajúcich neformálnych obchodných vzťahov, ktorých zaplatením od dlžníkov sa mu darilo aspoň čiastočne pokrývať plnenie vyživovacích povinností. Cítil aj morálny záväzok voči vlastným deťom prispievať na ich výživu, preto súhlasil s plnením výživného v takom rozsahu, v akom to bolo nakoniec deklarované vo vyššie uvedenom rozsudku. V roku 2015 sa táto situácia zhoršila a to až natoľko, že nemal prakticky žiadny oficiálny príjem. Väčšinu výživného uhradil iba z čiastočného plnenia jeho dlžníkov a navyše aj z pôžičiek od iných osôb. Z toho dôvodu uvedené rizikóv podnikanie v roku 2015 ukončil, o čom svedčia predložené dôkazy. Býval u rodičov, nevlastní žiaden hnutelný či nehnuteľný majetok, platil sporadicky poisťné a zdravotné poisťenie v sume 57,68 eur mesačne, ktoré si doplatil až 20.02.2019, aby mal zabezpečenú aspoň základnú zdravotnú starostlivosť. Medzitým zháňal inú zárobkovú činnosť a skúšal nájsť aj podporu pre podnikanie, avšak to sa mu nepodarilo. A napriek týmto okolnostiam počas roku 2015 v celkových úhradách zaplatil 2.500,- eur. Podotýka, že aj on mal v tomto období nevyhnutné výdavky na stravu, ošatenie, hygienu a cestovanie v sume okolo 200,- eur mesačne. Prakticky za rovnakých podmienok aj v priebehu roku 2016 vykonával mimo pracovných pomerov slabo platenú prácu, resp. príležitostnú prácu. Podarilo sa mu čiastočne obnoviť finančné poradenstvo, z ktorého mal vyplatené cca 2.410,- eur za celý rok, o čom podal daňové priznanie. Po nahromadení určitej sumy sa snažil plniť si vyživovaciú povinnosť aspoň nepravidelne. V roku 2016 zaplatil na výživnom v 6-tich splátkach 2.100,- eur, od januára 2017 bol nútený pozastaviť výkon všetkých živností a finančné poradenstvo mu vynášalo len minimálny príjem. Nepodarilo sa mu zabezpečiť žiadne finančné prostriedky, začal uvažovať nad osobným bankrotom, k čomu začal od 13. apríla 2017 podnikat' konkrétne kroky, kedy uskutočnil konzultačné stretnutie v kancelárii Centra právnej pomoci v Prešove. Od júla 2017 si zabezpečil slabšie platenú činnosť mimo pracovného pomeru v turistickej ubytovni pre spoločnosť Tatra forum n.o. v Tatranskej Javorine, ktorú neskôr v novembri 2017 vymenil za prácu v spoločnosti DFC Industrial Services, s.r.o. a pracuje v areáli spoločnosti Garret Motion Slovakia v Prešove. Zárába od 800,- do 1.200,- eur v hrubom mesačne. Od júla 2017 plní vyživovaciú povinnosť v rozsahu zodpovedajúcom tomuto príjmu, nakoniec to potvrdila aj jeho bývalá manželka. Z týchto skutočností sú zrejmé jeho zárobkové a majetkové pomery. Aj keď má vysokoškolské vzdelanie, vek po 50-tke, jednoducho sa mu nepodarilo zabezpečiť vhodné zamestnanie či iný príjem, aby mohol popri svojich nevyhnutných nákladoch na svoj život plniť výživné vo výške 200,- eur dcére R. a 150,- eur synovi V.. Prokuratúra nevyprodukovala žiaden dôkaz o jeho možnostiach a schopnostiach plniť si zákonnú vyživovaciú povinnosť. Držala sa len existencie uvedeného rozsudku, ktorý vychádza z úplne iných pomerov. Pripomína, že je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní produkovať dôkazy na preukazovanie jeho viny. Platí predsa zásada prezumpcie neviny. V prípravnom konaní tomu tak nebolo a je zarážajúce, že súd takýto postup aproboval a navyše nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, keď ustálil, že nebol ani zamestnancom spoločnosti DFC Industrial Services, s.r.o., čo je síce pravda, ale uvedená spoločnosť mu platí odmenu za vykonanú prácu a navyše, pre túto spoločnosť pracuje už od novembra 2017, čo je mimo posudzovaného obdobia. Nemožno mu dať za vinu ani to, že odišiel zo spoločnosti Tatra forum, n.o. v Tatranskej Javorine, keďže začal pracovať v spoločnosti DFC Industrial Services, s.r.o., kde dosahuje podstatne vyšší príjem. Nesúhlasí s tým, že súd mu dal za vinu, že ukončil činnosť spoločnosti Wünstenrot, keďže reálne v tomto finančnom poradenstve nebol objektívne úspešný.

Nestotožňuje sa s dôvodmi, ktoré uvádzal súd. Súd znalý práva je povinný ho aj aplikovať. Prokuratúra vychádzala pri právnom zhodnotení jeho situácie z predpokladu, že bol povinný ako podnikateľ využiť všetky možnosti, aby plnil výživné v rozsahu, v akom bolo deklarované v rozsudku Okresného súdu Prešov. Prokurátor však opomenul, že rozsudok bol vydaný v civilnom konaní a orgán činný v trestnom konaní nie je viazaný týmto rozhodnutím a sám musí produkovať dôkazy svedčiace o vine. Predbežne musí ustáliť výšku aj rozsah vyživovacej povinnosti. Ak to neurobí, vystavuje sa riziku neunesenia dôkazného bremena a neúspešnej obžaloby. Nemožno ako trestný čin zanedbania povinnej výživy posúdiť konanie, ak neplnenie zákonnej povinnosti vyživovať iného, nie je pokryté

zavinením., ak napriek úsiliu nedokázal nájsť nové výhodné zamestnanie, nemal možnosť zabezpečiť si finančné prostriedky. Súd tieto základné kritéria neaplikoval a neustále viedol konanie tým smerom, aby akýmkoľvek spôsobom uhradil dlžné výživné bez toho, aby rešpektoval rovnosť strán a spravodlivo rozhodol na základe vykonaných dôkazov. Súd sa nedostatočne vysporiadal s obranou obžalovaného. On sa domnieva, že by mal byť spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, prípadne, že došlo k zániku jeho trestnosti s poukazom na to, že v období, ktoré sa mu kládlo za vinu, preukázateľne zaplatil na výživnom sumu 4.600,- eur, čo celkom reálne zodpovedalo jeho majetkovým pomerom, schopnostiam a možnostiam. Ak by odvolací súd sa neuspokojil s touto argumentáciou uvádza, že v období od 01.02.2015 do 30.06.2017 celkovo v 11-tich mesiacoch uhradil výživné vo výške 350,- eur, čo znamenalo, že vyživovaciu povinnosť si plnil a to nie je možné mu klásť za vinu. Počet mesiacov, ktoré by prichádzali do úvahy ako mesiace, v ktorých nebola riadne plnená vyživovacia povinnosť, by bolo iba 18 mesiacov, čo zodpovedá zákonnému znaku závažnejším spôsobom konania po dlhší čas pri existencii justičnej praxe, ktorá tento pojem pri danom čine vykladá tak, že by sa malo jednať najmenej o 24 mesiacov. Z toho dôvodu neprichádza do úvahy možné posúdenie jeho viny podľa § 207 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. a to považuje za pochybenie súdu, ktoré sa odzrkadlilo aj vo výroku o treste.

Na základe riadne a včas podaných odvolaní krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že odvolania prokurátora a obžalovaného nie sú dôvodné.

Súd prvého stupňa na hlavných pojednávaniach vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného J.. V. V., svedkyne poškodenej Mgr. F. V., svedkyne Ing. V. W. a listinnými dôkazmi.

Súd prvého stupňa podrobne vo svojom rozhodnutí rozobral jednotlivé dôkazné prostriedky a skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazných prostriedkov.

Na základe skutočností vyplývajúcich z jednotlivých dôkazných prostriedkov súd prvého stupňa dospel k záveru, že skutok sa stal, ako je uvedený vo výroku rozsudku, teda, že obžalovaný Ing. V. V. si neplnil svoju zákonnú povinnosť vyživovať iného, aj keď povinnosť prispievať na výživu R. a mal. V. bola uložená rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 19.08.2014 sp. zn. 27P/115/2014, teda skutok sa stal a tento je trestným činom. Vzhľadom na vykonané dokazovanie, predovšetkým na vyjadrenie svedkyne poškodenej Mgr. F. V. a predložením listinných dôkazov, upravil skutkovú vetu v časti dlžného výživného tak, že dlžnú sumu ustálil na 6.190,- eur. Obžalovaný existenciu ani výšku dlžného výživného v celom štádiu konania nenamietal, tvrdil, že sa zamestná, pričom v priebehu konania uvádzal aj názvy viacerých spoločností s prísľubom ďalšieho príjmu a úhrady dlžného výživného, či už jednorázovo alebo v splátkach. Súd sa nestotožnil s tvrdením obžalovaného, že vyvinul maximum svojich možností, ktoré v tom čase mal, aby uhradil výživné. Naopak, súd prvého stupňa bol toho názoru, že obžalovaný tieto možnosti nevyužil, nakoľko v spoločnosti, v ktorej bol zamestnaný, dal výpoveď, ako uviedol - z dôvodu nízkeho zárobku. Tiež tvrdil, že bol zamestnaný v spoločnosti QL Industrial Services, s.r.o.. Ako to však vyplýva z oznámenia predmetnej spoločnosti, obžalovaný nie je ani nebol v predmetnej spoločnosti zamestnaný, ako ani nebol zamestnancom spoločnosti DFC Industrial Services, s.r.o. S touto spoločnosťou spolupracoval ako SZČ bez uvedenia výšky odmeny za vykonanú prácu. Jeho činnosť vykonávaná pre spoločnosť Wüstenrot, či už ako pre poisťovňu alebo stavebnú sporiteľňu, bola ukončená z dôvodu nedostatočného výkonu finančného agenta.

Súd prvého stupňa mal nepochybne, ako konštatuje vo svojom rozhodnutí, za preukázané, že obžalovaný uvedeným konaním si úmyselne riadne neplnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť voči deťom R. V. a mal. V. V.. Najmenej 3 mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, pričom nakoľko si svoju povinnosť neplnil po dlhší čas, tento skutok spáchal závažnejším konaním.

Krajský súd dospel k záveru, že tieto úvahy súdu prvého stupňa vychádzajú z vykonaného dokazovania a súd prvého stupňa na základe takto vykonaného dokazovania dospel k správne mu záveru, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. po stránke objektívnej ako aj subjektívnej tak, ako to konštatuje súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí.

K samotným námietkam odvolateľov. Vo vzťahu ku odvolaniu prokurátora krajský súd sa nestotožnil s názorom prokurátora, ktorý vyjadril, že súd prvého stupňa nesprávne postupoval, keď vymedzil v rozsudku obdobie od 01.02.2015 do júla 2017. Prokurátor poukázal na ustanovenie § 122 ods. 13 Tr. zákona. Vyslovil názor, že u obžalovaného malo byť konanie charakterizované ako konanie do doby, kým bol vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa, pretože obžalovaný pokračoval v páchaní trestnej činnosti s tým, že malo byť vypustené obdobie, počas ktorého si plnil vyživovaciu povinnosť a to od augusta 2017 do 02.10.2019.

S touto argumentáciou prokurátora sa krajský súd nestotožnil. Súd prvého stupňa v rámci vykonaného dokazovania na základe výpovede tak matky maloletých detí - bývalej manželky obžalovaného, ktorej deti boli zverené do osobnej starostlivosti, ako aj na základe výpovede samotného obžalovaného, ustálil presné obdobie, počas ktorého obžalovaný svoju vyživovaciu povinnosť riadne a včas neplnil. Išlo o obdobie od 01.02.2015 do júla 2017. V následnom období obžalovaný začal svoju vyživovaciu povinnosť plniť tak, ako mu bola určená na základe rozsudku Okresného súdu Prešov, ktorým bola schválená rodičovská dohoda. Súd prvého stupňa postupoval správne, keď vymedzil obdobie, počas ktorého si obžalovaný pravidelne neplnil svoju vyživovaciu povinnosť. Nemožno sa stotožniť s názorom prokurátora, že súd prvého stupňa mal do skutkovej vety pojať celé obdobie, teda, až obdobie do vyhlásenia rozsudku, aj napriek tomu, že obžalovaný si svoju vyživovaciu povinnosť plniť začal.

Okrem tejto skutočnosti prokurátor sa domáhal, aby bola uložená obžalovanému aj povinnosť počas skúšobnej doby zaplatiť dlh na výživnom podľa svojich schopností. Súd prvého stupňa sa v rozhodnutí vysporiadal aj s touto okolnosťou, keď konštatoval, že v rámci hodnotenia vedenia riadneho života počas skúšobnej doby, súd bude skúmať aj, či obžalovaný si plnil svoju vyživovaciu povinnosť riadne a včas, ale aj samotnú skutočnosť, či nahradil zmeškané výživné. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade nie je potrebné ukladať obmedzenie spočívajúce v povinnosti nahradiť dlh na výživnom počas skúšobnej doby a že v danom prípade sa dosiahne účel aj hrozbou trestu a v prípade, že súd by zistil, že obžalovaný si neplnil svoje povinnosti, je tu hrozba, že aj počas plynutia skúšobnej doby by mohlo dôjsť k nariadeniu podmienene odloženého trestu.

K námietkam, ktoré vzniesol obžalovaný vo svojom odvolaní. V prvom rade namieta nesprávne posúdenie a ustálenie skutku. Poukazuje na uznesenie o vznesení obvinenia a vyslovil názor, že už uznesením vyšetrovateľa bolo určené obdobie, počas ktorého si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť a to od 01.02.2015 až do dňa vydania uznesenia, teda do 23.06.2017. Takto malo dôjsť k vymedzeniu skutku, ktorý je predmetom stíhania a iba toto obdobie malo byť skúmané.

Krajský súd sa s týmto argumentom obžalovaného nemohol stotožniť, pretože v prípade prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. ide o pokračovací trestný čin. Podľa § 122 ods. 13 Tr. zák. ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktorý je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa takéto konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok. To neplatí, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 a v tomto prípade ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo pokiaľ súd prvého stupňa sa neodobral na záverečnú poradu.

Na základe vyššie citovaného ustanovenia Trestného zákona krajský súd musí konštatovať, že vznesenie obvinenia pri pokračovacom trestnom čine v prípade prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 nerobí predel a konanie po vznesení obvinenia nie je právnej kvalifikované ako samostatné konanie, ako je to v prípade ostatných trestných činov. Súd sa musí zaoberať aj obdobím po vznesení obvinenia a v prípade pokračovacieho trestného činu, ak výsledky dokazovania preukazujú, že trestný čin bol páchaný aj v období mimo obdobia uvedeného v uznesení o vznesení obvinenia, môže zahrnúť aj toto obdobie. Krajský súd neakceptoval v tomto smere argumentáciu odvolateľa - obžalovaného.

Obžalovaný namieta tvrdenie súdu prvého stupňa, že počas konania nespochybňoval výšku dlžného výživného. V tejto súvislosti poukazoval, že práve je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní hodnotiť jeho majetkové pomery a zárobkové možnosti.

K tejto argumentácii je potrebné uviesť, že z vykonaného dokazovania tak, ako to konštatuje súd prvého stupňa, boli ustálené mesiace, počas ktorých si obžalovaný v priebehu obdobia uvedeného v skutkovej

vete rozsudku, neplnil svoju vyživovaciú povinnosť. Matka maloletých detí už v štádiu prípravného konania urobila prehľad jednotlivých platieb a obžalovaný sám konštatoval, že v uvedených obdobiach a v uvedených mesiacoch si nesplnil svoju vyživovaciú povinnosť tak, ako mu bola súdom určená na základe ich rodičovskej dohody. Práve na základe predloženého prehľadu o tom, ako obžalovaný si plnil vyživovaciú povinnosť a práve aj na základe jeho vyjadrenia, kedy sám konštatoval a aj v odvolaní, v ktorých mesiacoch si plnil svoju vyživovaciú povinnosť, je zrejmé nielen obdobie, ale aj dlh na výživnom.

V rámci tejto argumentácie, keď namieta, že práve orgány činné v trestnom konaní majú hodnotiť jeho zárobkové možnosti a majetkové pomery a dávať to do súvislosti s tým, že podľa jeho názoru, vyživovacia povinnosť má elastický charakter odvíjajúci sa od možnosti a schopnosti rodiča a že pri zmene pomerov sa mení automaticky aj rozsah a dokonca môže dôjsť aj k jej zániku či opätovnému vzniku, krajský súd musí uviesť, že táto argumentácia vo vzťahu k vyživovacej povinnosti je neakceptovateľná. Vyživovacia povinnosť nemá elastický charakter, ako to vyjadril obžalovaný. Vyživovacia povinnosť vzniká narodením dieťaťa rodičovi priamo zo zákona. Vyživovacia povinnosť sa plní spravidla dobrovoľne na základe zodpovednosti rodiča na zabezpečenie zdravého vývinu svojho dieťaťa. V prípade, že rodičia sa nevedia dohodnúť, nedochádza k dobrovoľnému plneniu, potom nastupuje úprava tejto vyživovacej povinnosti v rámci právomoci súdu. V žiadnom prípade nemôže nastať situácia, že by došlo k zániku vyživovacej povinnosti v dôsledku toho, že niekto nie je schopný si plniť túto vyživovaciú povinnosť. Bolo by to v rozpore aj s platnou právnou úpravou, pretože v právnom poriadku Slovenskej republiky je upravené aj minimálne výživné. Je naopak riešená otázka v prípade, ak rodič nie je schopný plniť svoju vyživovaciú povinnosť, že túto povinnosť plní štát prostredníctvom náhradného výživného, ale to neznamena, tak, ako si to vysvetľuje obžalovaný, zánik vyživovacej povinnosti. V prípade, že by túto vyživovaciú povinnosť plnil štát, vzniká záväzok obžalovaného vo vzťahu k štátu, ktorý by obžalovaný musel uhradiť.

Vyživovacia povinnosť obžalovaného bola upravená rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 27P/115/2014 zo dňa 19.08.2014, ktorým bola schválená rodičovská dohoda. Obžalovaný namieta, že po schválení rodičovskej dohody sa zmenili pomery, pretože sa začal venovať rizikovému podnikaniu v oblasti stavebníctva a finančníctva. Tak, ako súd prvého stupňa, aj krajský súd sa stotožnil s tým, že možnosti a schopnosti obžalovaného sú také, že mohol aj počas uvedeného obdobia v rozsahu, ako to bolo určené pri schválení rodičovskej dohody, plniť si svoju vyživovaciú povinnosť. Krajský súd je toho názoru, aj keď obžalovaný konštatoval, že sa mu nedarilo v oblasti podnikania, že začal rizikovo podnikat', že možnosti a schopnosti obžalovaného počas uvedeného obdobia, teda krátko po tom, čo bola schválená rodičovská dohoda, sa nezmenili tak, aby odôvodňovali zmenu vyživovacej povinnosti pri úprave výšky výživného vo vzťahu k jednotlivým deťom. Ani samotná skutočnosť, že ukončil svoje podnikania, nemala vplyv na jeho možnosti a schopnosti, pretože bolo v priebehu konania preukázané, že aj keď je vo vyššom veku, vie sa zamestnať, vie dosahovať príjem v rozmedzí od 800,- do 1.000,- eur. Teda výživné zodpovedajúce 1/3 jeho príjmov na dve deti, aj podľa názoru krajského súdu, je výživným primeraným, ktoré je schopný obžalovaný plniť riadne a včas. Krajský súd sa nestotožnil s názorom, ktorý vyjadril obžalovaný, že v rámci predbežnej otázky, pri zisťovaní jeho pomerov, mal súd upraviť výšku výživného, vzhľadom na situáciu, v ktorej sa ocitol. Krajský súd dospel k záveru, že aj napriek nepriaznivej situácii, ktorú navonok obžalovaný deklaruje, jeho možnosti a aj schopnosti sa nezmenili a bol v uvedenom období schopný plniť vyživovaciú povinnosť. V neposlednom rade o tom, že je schopný si zabezpečiť dostatočný príjem, svedčí aj tá skutočnosť, že po vznesení obvinenia obžalovaný začal plniť opätovne riadne svoju vyživovaciú povinnosť.

Obžalovaný v rámci svojej argumentácie spochybňuje obdobie, počas ktorého neplnil si vyživovaciú povinnosť. Vyslovil názor, že súd prvého stupňa mal brať na zreteľ iba mesiace, počas ktorých si vyživovaciú povinnosť nesplnil. Krajský súd sa nestotožnil s touto argumentáciou obžalovaného. Súdu prvého stupňa postupoval správne, keď zobral ako celok obdobie, počas ktorého si obžalovaný nepravidelne plnil svoju vyživovaciú povinnosť. Nemožno tak, ako to vyslovil obžalovaný, vyberať iba jednotlivé mesiace a spočítať uvedené mesiace. Súdu prvého stupňa správne ustálil začiatok, kedy nedochádzalo k plneniu vyživovacej povinnosti a koniec, kedy obžalovaný začal plniť opätovne riadne svoju vyživovaciú povinnosť a z uvedeného obdobia, po ustálení počtu mesiacov, určil dlh na výživnom, ktorý počas uvedeného obdobia vznikol.

Tak, ako už vyššie krajský súd konštatoval, stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že obžalovaný mohol v rozsahu, ako bola upravená vyživovacia povinnosť rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn.

27P/115/2014 zo dňa 19.08.2014, aj počas uvedeného obdobia plniť si svoju vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k deťom, pretože na jeho strane sa jeho možnosti a schopnosti nezmenili.

Súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu zhodnotil osobu obžalovaného a jeho doterajší život, zaoberal sa existenciou tak poľahčujúcich ako aj priťažujúcich okolností, ktoré nezistil a dospel k správne mu záveru, že účel trestu, ktorý je vyjadrený v § 34 ods. 1 Tr. zák., sa u obžalovaného dosiahne trestom odňatia slobody v trvaní jedného roka, na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Krajský súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že vzhľadom na osobu obžalovaného, jeho doterajší život, sú splnené podmienky pre podmienené odloženie výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd dospel k záveru, že skúšobná doba v trvaní 18 mesiacov, je dobou primeranou a postačujúcou.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.